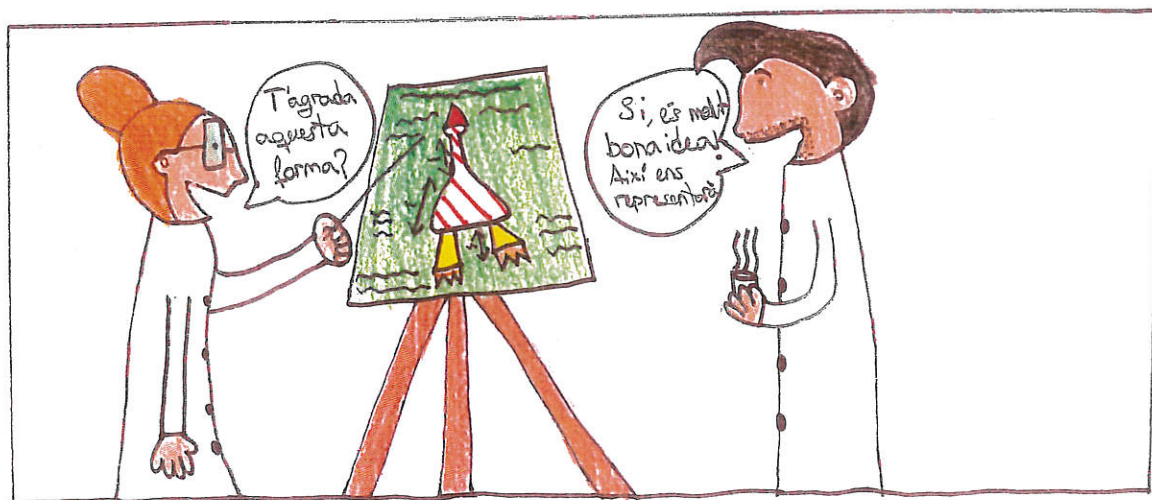

El forat

Jo sóc Marina, una científica i ecologista. Llista per a fer qualsevol cosa que haja de veure amb salvar el món, per això em vaig embarcar en aquesta aventura, una aventura per a salvar el planeta.

Frederic era el meu company de laboratori. Ell i jo descobrirem que amb una mescla de substàncies i gasos, podíem crear ozó! A més, vàrem idear un procediment per a tancar, encara que siga un poc, el forat que s'havia format a la capa d'aquest. Tot açò era perquè el Pol Nord s'estava descongelant i, per conseqüència, l'ecosistema de la regió àrtica estava desapareguent. El que decidirem va ser demanar-li a la NASA construir una nau espacial, i amb aquesta viatjaríem fins a la capa d'ozó, on tiràriem una quantitat considerable del gas que havíem format Frederic i jo.

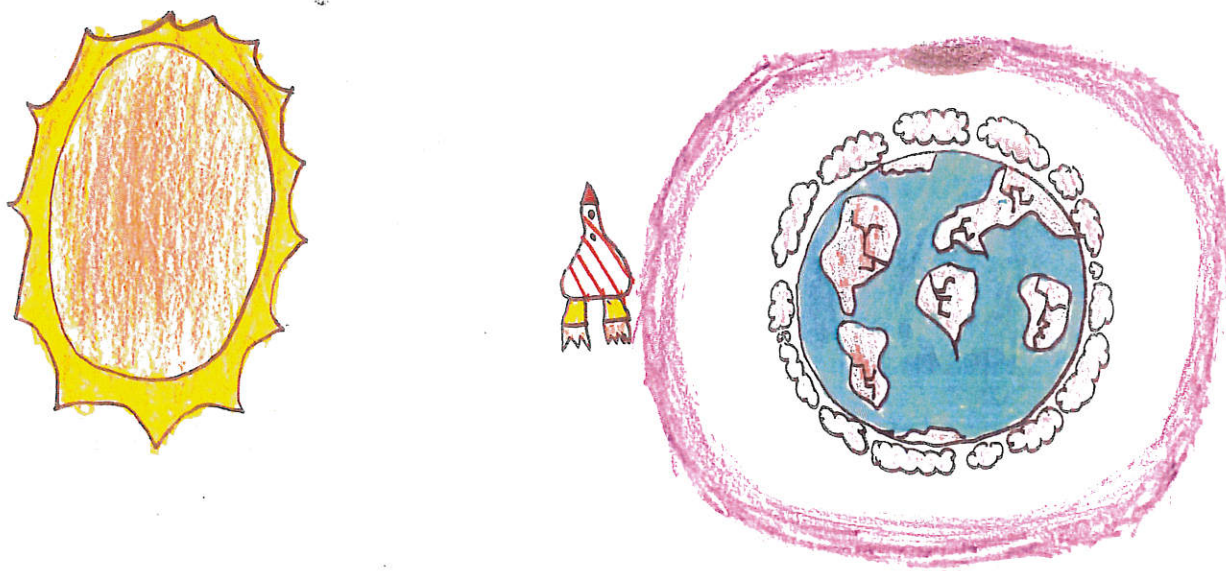
Al principi, ens va costar, un poc, elegir la forma de la nau però el solucionarem fàcilment, ja que volíem que ens representara d'alguna manera i, al final, va acabar sent amb forma de flascó d'Erlenmeyer. La NASA es posà mans a l'obra l'endemà de planificar-ho tot. La nau li va quedar de meravella. Uns dies després salparem.

Ja estàvem als comandaments de la nau llestos per a envolar, teníem un muntó de compartiments, tots plens d'ozó

"5, 4, 3, 2, 1, ENVOL!!!"

Mentre volàvem fins a la capa d'ozó, vàrem rebre un missatge de la NASA que deia que la Terra havia arribat al seu fi, que s'havia sobrecaentat massa i que ens havíem de donar molta presa en posar el pegat d'ozó. Després, també ens digueren que estaven passant catàstrofes per tot el món com per exemple que la Muralla Xina s'havia partit en dos, la Torre de Pisa s'estava caent, la selva Amazònica s'incendiava, a la Sabana bufaven vents huracanats, l'agricultura va desapareixent a poc a poc perquè es cremaven els camps, les regions Àrtica i Antàrtica ja quasi ni existien perquè s'havien descongelat i com a conseqüència els animals d'aquell ecosistema havien emigrat a uns altres. De sobte, va sonar un so estrany i quan volguérem tornar a contactar amb la NASA, no podíem, havíem perdut el senyal.

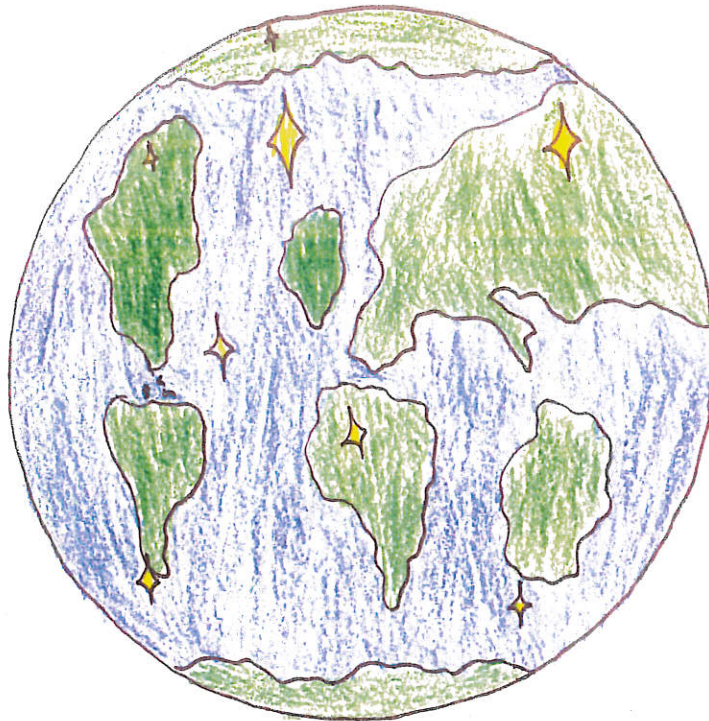
Sense senyal amb l'organització espacial, no podíem saber la localització, és a dir, no sabíem on estàvem nosaltres; tampoc sabíem si hi havia altres naus espacials o el temps que ens quedava per cobrir el forat, ... L'únic que sabíem era que estàvem travessant la capa d'ozó perquè un núvol morat i molt espès rodejava a tota la nau, era preciós, encara que no sabíem exactament on estàvem, era preciós veure això, era com passar per dins d'un arc de Sant Martí.

Al final, aconseguíem contactar una altra vegada amb la NASA mitjançant el codi morse, ho vàrem fer amb la llum del sol reflectida en les antenes de la nau. Ja que recuperarem la comunicació, ja podíem saber amb certesa on estàvem, quant de temps ens quedava per a posar el pegat... Quan arribarem al forat vàrem veure que era bastant gran, però no el suficient per a gastar tot l'ozó que havíem portat. Després de posar el pegat esperarem dos dies allà dalt perquè la Terra tornara, més o menys, a ser el que era. Quan tornarem a aquesta, estava tot fet un rebombori, les coses d'ací allà, les d'allà ací... Els clavills no es tornaren a tancar però els monuments

afectats com la Muralla Xina o la Torre de Pisa es varen reconstruir i quedaren igual que abans, ni un centímetre més ni un centímetre menys.

A partir d'aquell moment cuidaren molt més la Terra i no ha tornat a fer-se cap altre forat a la capa d'ozó. Aixó és gràcies a que cada any s'ha tornat a aquesta a revisar-la i reforçar les zones on hi havia perill de que es tornara a fer qualsevol forat.

Fi